

BOILEAU-NARCEJAC • ANNIE-CLAUDE MARTIN

Karsıdaki Ev

erdem
çocuk

Okumayı Seviyorum

Okumayı

Karsıdaki Ev

Filip, odasında tek başına, “Bronşit olunca ne yapılır?” diye kendi kendine sorarken babasının dürbünüyle sokağı izlemenin eğlenceli olabileceğini düşünür. Filip ve kardeşi Klod’a sokağın karşısındaki ev çok esrarlı gelir. Bu esrarı çözmek isterler. Komşularının bir haydut sakladığını keşfederler. Öte yandan haydut, meraklıları hiç mi hiç sevmez.

Okumayı Seviyorum

Destekleyen
CNL

ISBN: 978-605-349-995-6

9 789755 019956

www.secdiyayinlari.com

4,00

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

KARŞIDAKİ EV

Okumayı Seviyorum-10
ISBN: 978-975-501-995-6

Özgün Adı: La villa d'en face
Yazan: Pierre Boileau&Thomas Narcejac
Resimleyen: Urs Landis
Çeviren: Orkun Yeltepe
Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions Jeunesse, 2003
© Erdem Yayınları, 2011

Türkçe Yayın Hakları Erdem Yayınları tarafından
Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Bayard Editions
Jeunesse'den satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

2. Baskı: Nisan 2013 (3000 adet)

Baskı: Bakanlar Medya Rek. Yayınevi A.Ş.
Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. No: 1 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 316 11 56
Matbaa Sertifika Numarası: 12265

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
34490 Başakşehir/İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Karşıdaki Ev

yazan
Pierre Boileau
Thomas Narcejac

resimleyen
Annie-Claude Martin

çeviren
Orkun Yeltepe

erdem
çocuk

Yeni Komşular

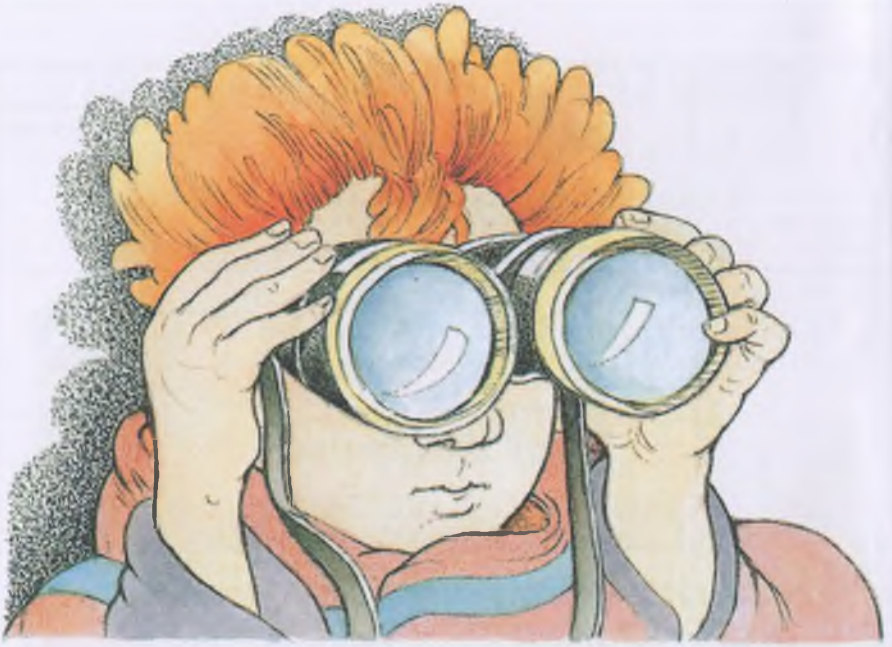
Klod tam bir saattir televizyon izliyordu. Birden Filip'e döndü.

– Biliyor musun Filu, televizyon sanki dünyaya dürbünle bakıyormuşsun gibi. Her şey çok daha yakın!

Filip makine gibi cevap verdi:

– Evet, ufaklık.

Pencerenin önünde, örtüye sarılmış, babasının dürbünüyle köyü gözlüyordu. Bu, iki gün önce bahçedeki kuyuya düşüp de bronşite yakalandığından beri en sevdiği oyundu. Bu dürbün her şeyi o kadar büyütüyordu ki sadece insanların dudaklarına bakarak bile ne dediklerini tahmin edebiliyordu.

Klod somurttu.

– Yine de televizyonda köydekenden daha ilginç şeyler oluyor.

– Emin değilim Klo, emin değilim!

Filip şimdi dürbünü karşıdaki eve çevirdi. Sarışın, kocaman biri, bahçede kurt köpeğiyle dolaşıyordu. Hollandalı olan bu adam, karısıyla kısa süre önce burada oturmaya başlamıştı.

– Klo! Karşıdaki yeni kiracının, Hollandalının adı neydi?

– Bilmiyorum. Van der bir şey. Onunla bu

sabah karşılaştım. Yaralanmış olmalı, kolunda büyük bir sargı bezi vardı.

– Kolunda sargı bezi mi? Hayal mi gördün? Dürbünün ucunda Hollandalı, köpeğiyle oynuyor, elindeki dalı başının üstünde çeviriyordu.

– Ufacık sargı bezi bile yok!

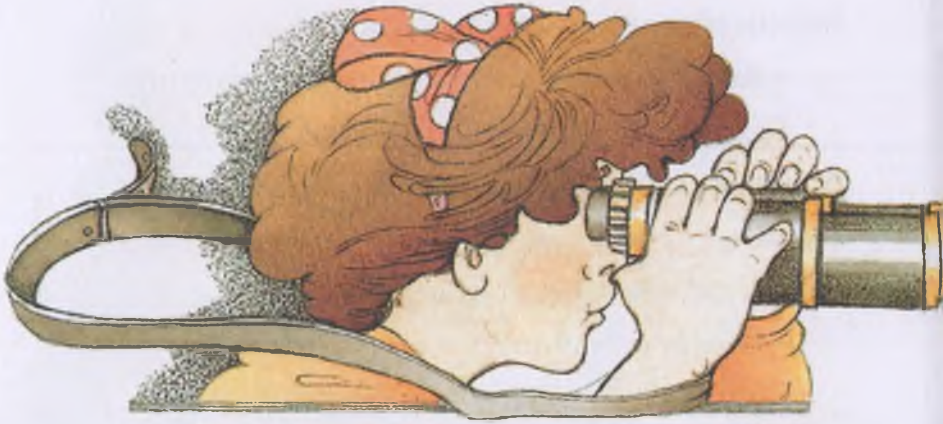
– Göster bakayım!

Klod kedi gibi sıçradı ve dürbünü aldı.

– Ama imkânsız! Bu sabah kolu sarılıydı, bundan eminim.

Filip tebessüm etti.

– Gördün mü Klo! Dışarıda ilginç şeyler oluyor. Sokağa çıkarken sargı bezi kullanan, eve dönerken onu çıkaran biri... Televizyon bundan daha iyisini mi yapıyor?

– Evet, canım. Bundan daha iyisini yapıyor.

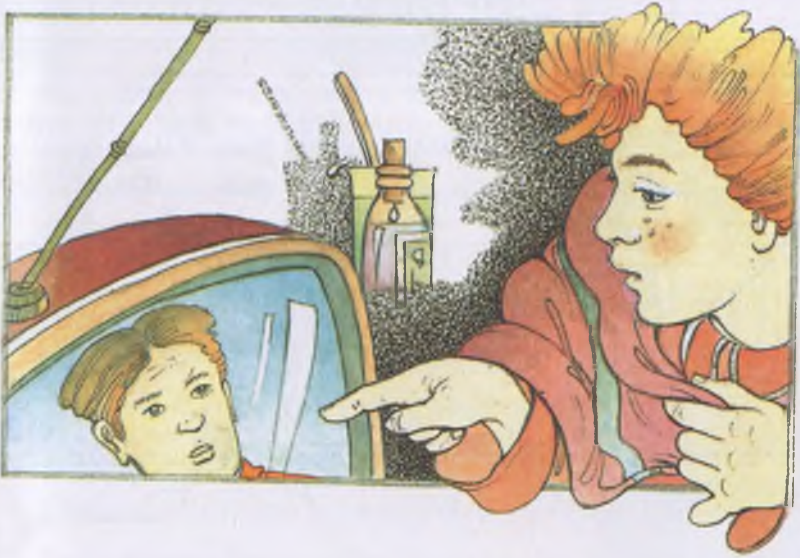
Klod, televizyonun sesini sonuna kadar açtı. Geçen haftaki Vişi Merkez Bankası soygunundan bahsediliyordu. Haydutlardan biri yakalanmış. Diğeri çalınan parayla kaçmış ama yaralıymış. Polis onu arıyormuş. Sunucu basın açıklamasını okuyordu:

“Vişi Merkez Bankası bu adamın yakalanmasına yardım edenlere on bin franklık* ödül vad ediyor.”

Klod sesi kıstı.

– Pekâlâ Filu, bu ilginç değil mi?

– Belki ama bu ödül hikâyesi midemi bulandırıyor. Ben kimseyi on bin frank için ihbar etmem!

* Eskiden Fransa'da euro yerine frank kullanılırdı.

Sahte Yara

Saat bir buçuk olmak üzereydi. Klod'un okula gitmesi gerekiyordu. Merdivenlerin yanına gelerek yukarıya, ağabeyine seslendi:

– Şurubunu unutma!

Sonra da kapı kapandı. Filip ilacını içtikten sonra öğle uykusu için yatağa yattı ama uyuyamadı. Gözlerini kapatır kapatmaz bahçedeki kuyuyu görüyordu. Siyah, derin, buz gibi. Daha da korkuncu içine düştüğünde boğulabilirdi. Eğer annesi olsaydı, korkudan ölebilirdi. Neyse ki birkaç günlüğüne büyükannelerine gitmiş, onları da komşularına emanet etmişti.

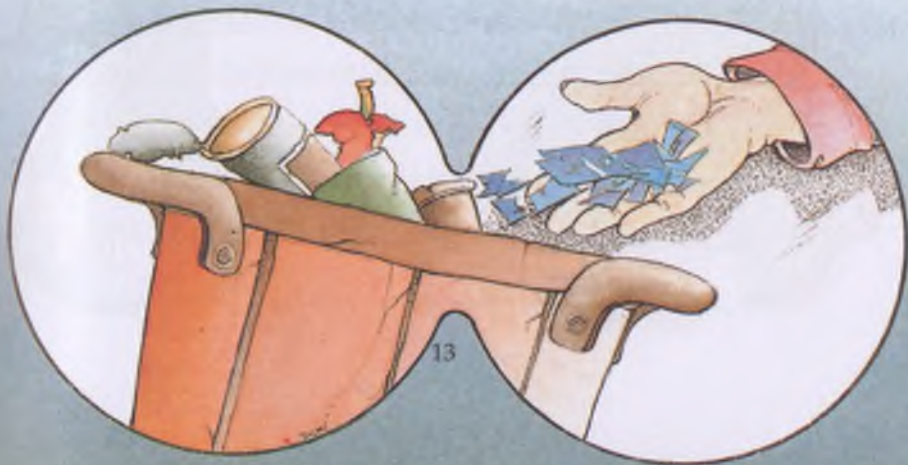
Filip, “O gelmeden kesinlikle iyileşmem lazım.” diye düşündü.

Pencerenin önündeki koltuğuna oturdu, dürbünü boynuna astı. O anda, kendini daha iyi hissetti. Kendi kendine, “Ufku izlemeliyim. Babam gibi ben de kaptanım.” dedi.

Filip’in babası gerçek bir gemide, gerçek bir kaptandı. Bütün bunlar olurken bir tankerle, Kızıldeniz’de bir yerlerde seyrediyordu. Kendisi evde yokken dürbünüyle oynanması çok da hoşuna gitmezdi. Çünkü dürbün son derece mükemmeldi! Çok da pahalı olmalıydı!

Filip kendi kendine, "Ne kadar?" diye sordu. "Bin Frank? İki bin? On bin?"

Filip düşünürken dürbünü karşıdaki eve odakladı. O da ne? Postacı kapıda. Hollandalının karısına bir telgraf veriyordu. Kadın teşekkür edip kapıyı kapattı, sinirli sinirli telgrafı açtı... Gördükleri kısa bir film gibiydi sanki! Sadece müzik eksik. Ve işte Hollandalı, kurt köpeğiyle geri dönüyordu. Telgrafı okudu, sonra yırtıp büyük kahverengi çöpün içine attı. Filip şimdi sokağın ucundaki okulu göz-

lemek için dürbünün yönünü değiştirdi. Kapının zerindeki yuvarlak saat, dört buğuğu gösteriyordu. Aynı anda, okulun kapısı açıldı ve bütün çocuklar neşeyle bağırarak dışarı fırladılar.

Filip eve doğru koşan Klo'yu hemen gördü. Kardeşi sekiz, Filip on iki yaşındaydı ve birbirlerini çok seviyorlardı. Klod, karşıdaki evin önünden geçerken Hollandalı dışarı çıkıyordu. Kolu sarılı! Klo birdenbire durdu. Filip'in olduğu pencereye doğru göz ucuyla baktı, sonra hiçbir şey yokmuş gibi Hollandalıyı izlemeye başladı.

Yarım saat sonra, koşmaktan kızarmış yü-
zöyle heyecanlı bir şekilde eve döndü.

– Gördün mü beni Filu? Dedektiflik yap-
tım! Sana, Van der şeyin eczaneye gidip ten-
türdiyot aldığını söyleyeyim. Bu bir mikrop
temizleyici. Köpeğinin onu ısırđını söyledi.

– Amma da yalancı, dedi Filip. Köpeği sine-
đi bile avlayamaz. Biliyor musun Klo, bu adam
benim iyiden iyiye ilgimi çekmeye başladı.
Biraz önce bir telgraf aldı. Sonra da onu çöpe
attı. O kâğıdı kesinlikle ele geçirmemiz gerek!

Esrarengiz Fotoğraflar

Akşam, Klod televizyon izlerken Filip, pencerenin panjurunu açtı. Karşıda her şey sakindi.

Sonra, birden kapı açıldı, Hollandalının karısı çöpü kaldırıma çıkardı.

– Tamam Klo! Gidebilirsin!

Klod, mobilet sesi çıkartarak gitti. Beş dakika sonra geldiğinde bir avuç kâğıt parçasını masanın üzerine bıraktı.

– Al, işte telgrafın. Üzerinde meyve kabukları vardı.

Sonra tekrar televizyonun başına oturdu, Filip ise işe koyuldu. Yapboz gibi telgrafın parçalarını bir araya getirdi.

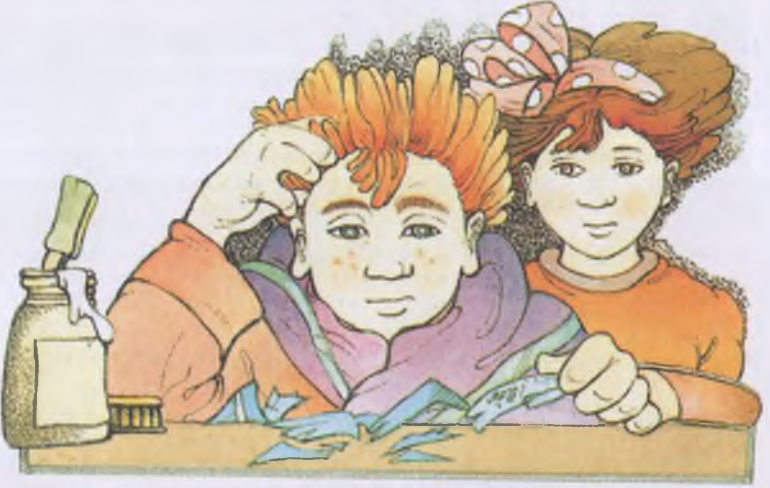
– Bak Klo! Bitirdim.

Klod, ağabeyinin omzunun üstünden baktı.
Yüksek sesle okumaya başladı:

– “Tentürdiyot stop. Talimatlar Lüsyen’de stop.”

Filip kafasını kaşdı.

– Gördün mü biri Hollandalıdan tentürdiyot almasını istemiş.

– Bu, belki de gerçekten yaralanmış bir adam. Buraya gelince Hollandalı onu tedavi edecek.

– Evet... Ama Lüsyen, peki o kim?

– Of! Filu, boş ver, çok karışık! Televizyon izleyelim, haberler var, yine soygundan bahsediyorlar.

Bir polis kaçak haydudun robot resmini gösteriyordu: Fırça gibi saçları, yüzünde de büyük bir yara izi vardı.

Klod:

– Brrr, adam korkunç, dedi. Frankeştayn olduğu söylenebilir!

Bir gazetecinin açıklamasına göre haydut Klermon-feran semtinde görülmüştü.

– Bizim evden çok da uzakta değil, öyle değil mi Filu?

Klod televizyonu kapattı. Yatağına girdi.

– Filu, şu televizyondaki soygun, yine de Van Der nedirin sahte yaralarından daha ilginç değil mi?

Filip de yatarken,

– Belki de değil, diye cevapladı.

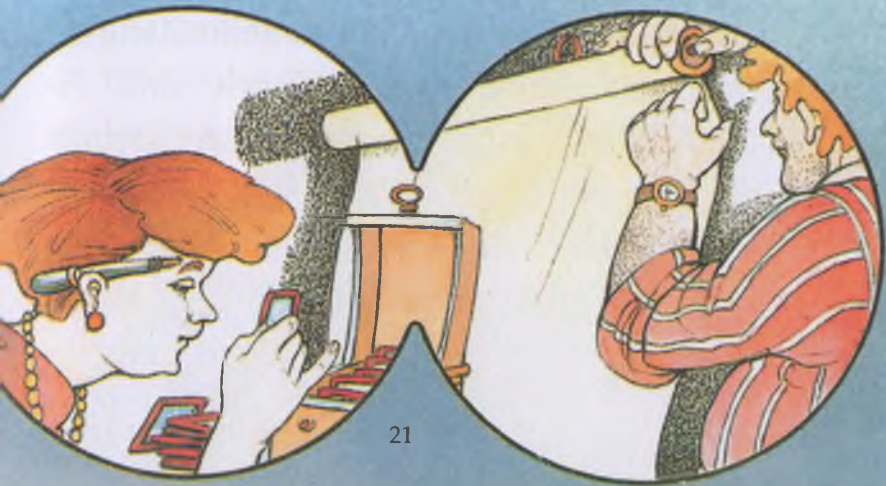
Ardından ışığı kapattı. Klod hemen uyudu.

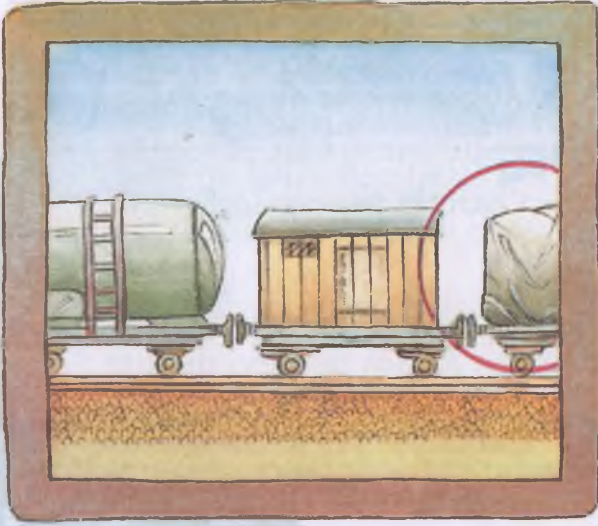

Filip de aynı şeyi yapmak istedi ama gözlerini kapatır kapatmaz kuyuyu görüyor, uyu-yamıyordu. Öyle olunca tekrar ayağa kalktı, koltuğuna oturdu ve dürbünü aldı. Karşıdaki eve çevirdi. Birinci kattaki pencerelerde hâlâ ışık vardı.

O da ne? Hollandalı slayt gösterisi yapmaya hazırlanıyordu. Adam perdeyi duvara yerleştirirken karısı resimleri ayırıyordu. Üç tanesini kenara koyup üzerlerini keçeli kalemle işaretledi.

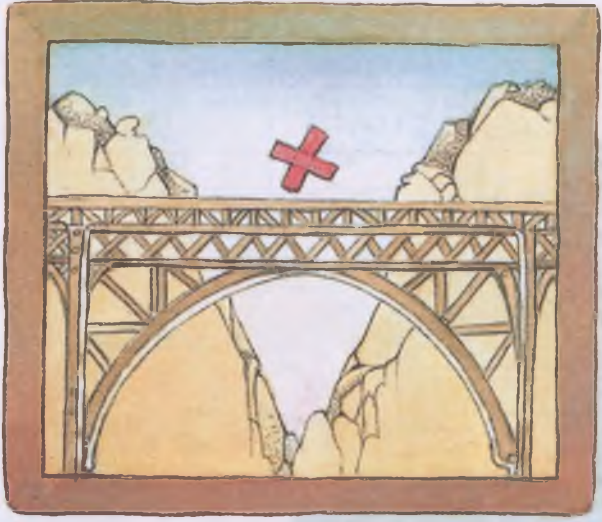
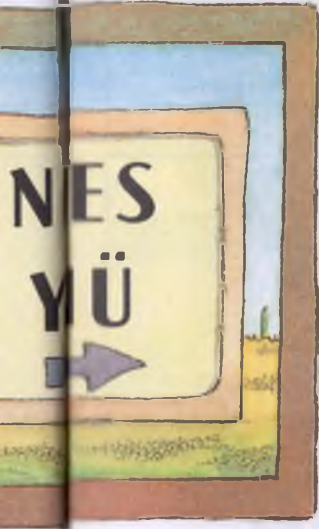
Şimdi Hollandalı, resimleri perdeye yansıtıyordu. Filip perdede ilk önce bir yük treni gördü. Gerçek değil, küçültülmüş bir modeldi.

Vagonlardan biri sarnıçlı, diğeri hayvan vagonuydu. Bir de keçeli kalemle yuvarlak içine alınmış olan brandayla örtülü vagon vardı.

İkinci resmin üzerinde şu kelimelerle bir yol işareti gözüküyordu: “Nimes Yönü” Filip sıçradı: Üçüncü resimde, köyün çıkışında bulunan meşhur viyadüğü tanıdı. Viyadüğün iki ayağını birleştiren eğri demirin bulunduğu yerde keçeli kalemle çizilmiş bir çarpı işareti vardı.

Viyadüğün ortası, eğri demirden dolayı trenlerin çok ağır ilerlediği yerdı. Bu ne demek? O noktada, bir adam kendine zarar vermeden trenden atlayabilir...

Evin bütün odalarında uzunca bir süredir ışıklar kapalıydı. Filip ise pencerenin önünde hâlâ düşünüyordu. En sonunda mırıldandı:

– Anladım, anladım...

Ve koltuğunda gülümseyerek uykuya dal-

Gecenin İçindeki Gölgeler

Ertesi sabah Filip uyandığında Klod kahvaltı ediyordu.

– Pekâlâ Filu, dedi. Geceleyin bile soruşturma mı yapıyorsun?

Filip koltuktan güçlkle kalktı. Her tarafı ağrıyordu, kötü bir pozisyonda uyumuştı.

– Benimle alay etme, Klo! Hollandalının telgrafını sana açıklayabilirim. O telgrafi hatırlıyor musun?

– Evet evet... “Tentürdiyot, talimatlar Lüsyen’de.” Yani?

– Dün, tentürdiyotun Hollandalının evine gelecek olan bir yaralı için olabileceğini söylemiştik... Ve işte, bugün, bu yaralının Nimes

yönüne giden bir yük treninin brandalı vagonunda geleceğini sana söyleyebilirim.

Klod donup kalmıştı.

– Bunu nasıl biliyorsun? Filip kız kardeşine ayrıntılarıyla, önceki gece neler gördüğünü anlattı: Slayt gösterisini, keçeli kalemle işaretlenmiş üç resmi.

Filip:

– Bunları görünce de her şeyi anladım! O resimler, Hollandalının meşhur Lüsyen'e göndermesi gereken talimatlardı. Lüsyen de daha

sonra onları yaralıya ulaştıracaktı, dedi.

Klod hayranlığını göstermek için ıslık çaldı.

– Fena değil! Şimdi yapman gereken tek şey yaralının gelip gelmeyeceğini öğrenmek. İyi şanslar. Ben okula gidiyorum.

Sırt çantasını aldı ve merdivenlerden indi:

– Şurubunu unutma Filu!

Filip, olanı biteni görmek için bütün gün evi gözetledi.

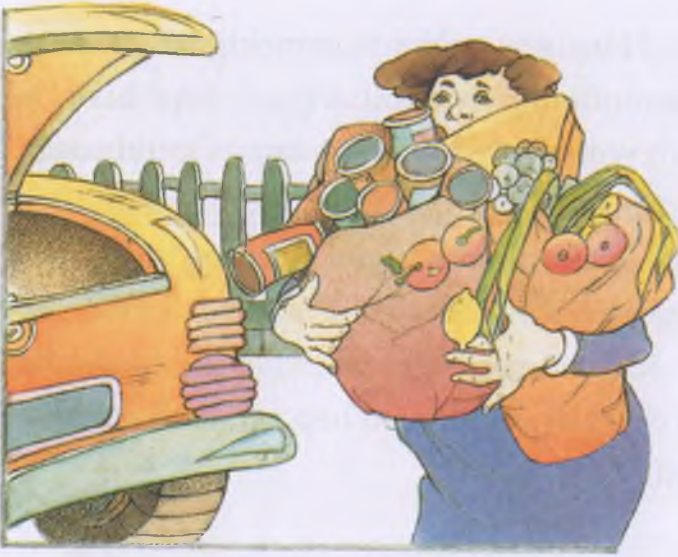

O arada Hollandalı, kolu sarılı, elinde küçük bir paketle evinden çıktı. Acelesi var gibiydi.

Filip kendi kendine, "O resimleri Lüsyen'e göndermek için kesinlikle postaneye gidiyor." dedi.

Ertesi gün, Hollandalının karısı evden çıktı. Arabayla gitti. Geri geldiğinde bagajdan bir ton yiyecek çıkardı.

Şişeler, konserve kutuları, sebzeler...

Filip kendi kendine, "Amma alışveriş yapmış! Kesin birini bekliyor." dedi.

Akşam, okuldan dönen Klod:

– Söylesene Filu, senin adam daha gelmedi mi, diye sordu.

– Sabret Klo! O kadar sık yük treni geçmiyor.

Klod, Filip'i dürbünüyle baş başa bıraktı. Yemeği hazırladı ve sonra annesine telefon etti.

- Her şey yolunda anneciğim... Elbette, üstesinden geliyoruz... Hayır, inan bana, televizyona fazla bakmıyorum... Öpüyorum!

Sonra televizyonu açtı. Son haberlerde polis, Frankeştayn'a benzeyen haydudun izini kaybettiğini açıklıyordu.

Klo yatmaya giderken, "Televizyon, yine de eğlenceli! İnsanı hep askıda bırakıyor." dedi.

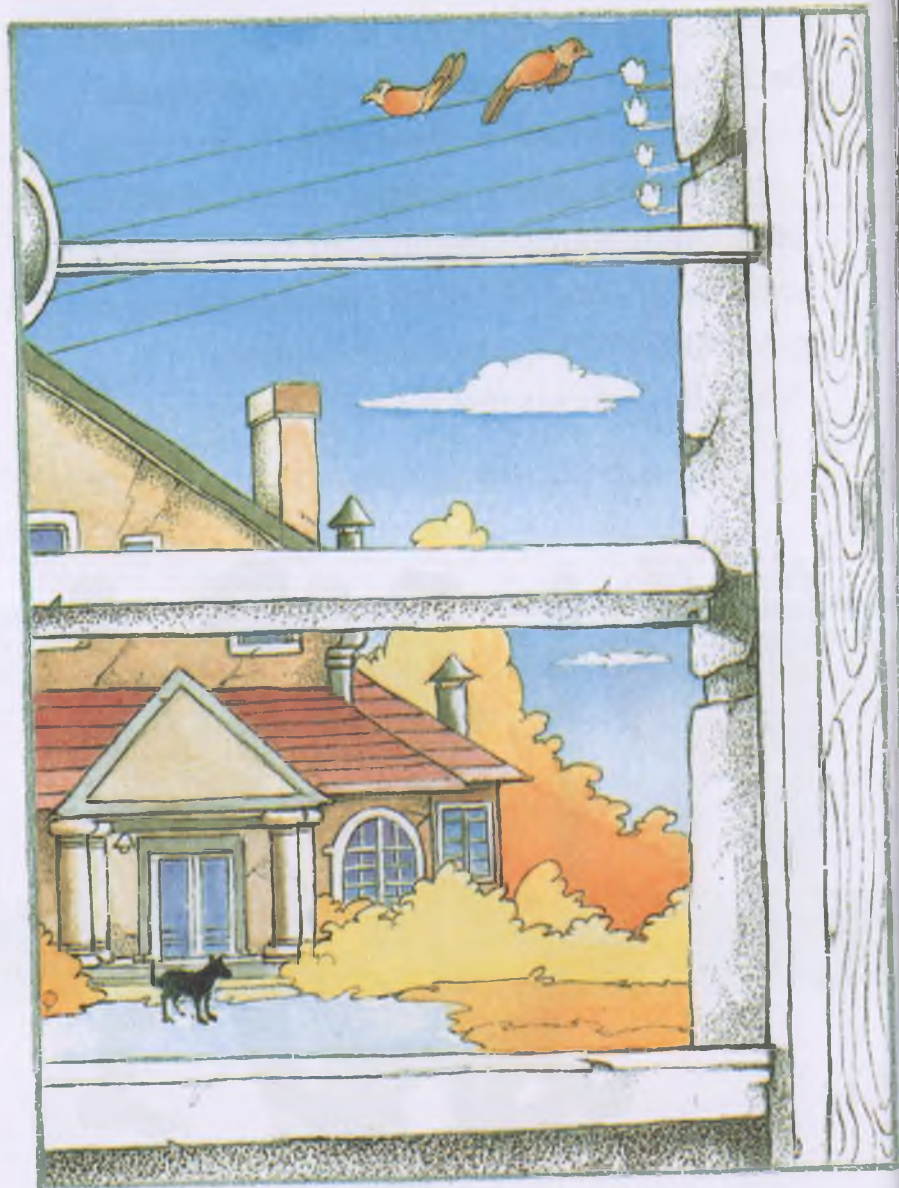

Klod'la beraber bütün köy uykuya daldı. Sadece Filip koltuğunda nöbette bekliyordu. O gece bir şeyler olacağından emindi.

Gerçekten de sabahın ikisinde, evin dışında bir adamın gölgesi, peşinde bir köpek gölgesiyle ilerliyordu. Bir saat sonra üç gölge geri geldi. Gürültü yapmadan eve girdiler.

Gerçek Yaralı

Ertesi gün pazardı. Sabah güneşi her yeri aydınlatmıştı. Evde hiçbir hareketlilik yoktu, herkes uyuyor gibiydi. Sadece basamakların üzerindeki kurt köpeği pirelendiği için kaşıyordu.

Klod, Filip'in yanına geldi.

– Pekâlâ?

– Evet, ben haklıydım. Yaralı dün gece geldi. Şu anda dinleniyor olmalı... Biliyorsun Klo, bunu kaçırmak istemiyorsak sırayla evi izlememiz gerekiyor.

Tüm sabah boyunca Filip ve Klod pencerede nöbet tuttular. Yavaş yavaş, karşıdaki

evde hareketlenmeler oldu. Hollandalı bahçeye çıktı, köpeğiyle oynadı. Sonra karısı gelip gül topladı. Fakat misafirleri ortalarda hiç görünmedi. En sonunda, öğlene doğru salonun penceresinde bir adam belirdi. Filip dürbünün ayarını düzeltir düzeltmez sanki kalbine bir şey saplanmış gibi hissetti. Adamın saçları fırça gibiydi, yüzünde de büyük bir yara izi gözüküyordu. Üstelik kolu sarılıydı.

Klod koşarak gelince Filip dürbünü ona verdi.

– Klo, bu yaralı,

Frankeştayn kafalı haydut.

Klod uzun bir süre kımıldamadan durdu ama elleri titriyordu.

– Peki, ne yapacağız Filu?

– Bilmiyorum.

– Jandarmaya haber verebiliriz.

– Mümkün değil!

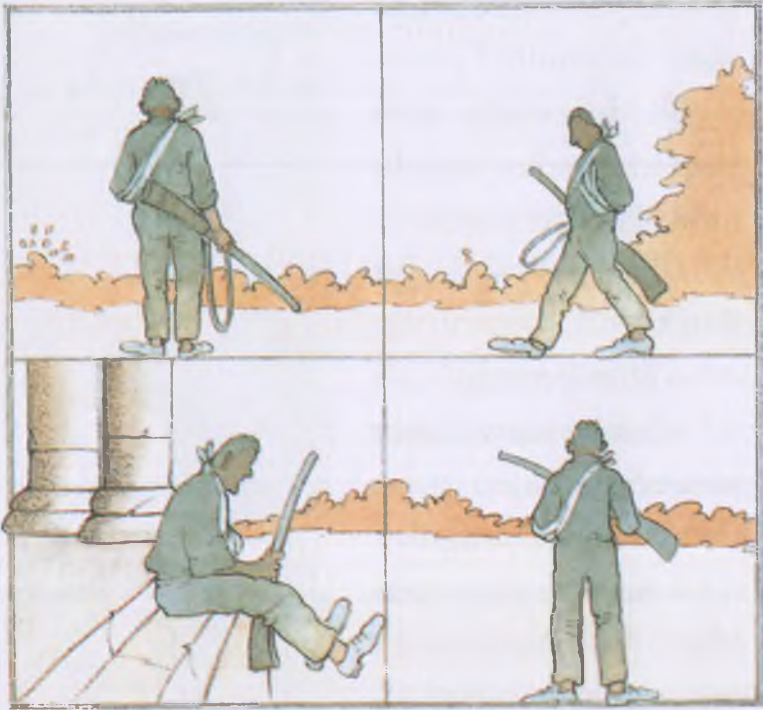
– Ama bu adam tehlikeli. Vişi Bankasında çalışanlardan birini öldürdü!

– Bana bırak, düşünmem gerekiyor.

Gün ağır ağır ilerliyordu.

Yarasına rağmen, adam bir gidip bir gelmekten vazgeçmiyor-

du. Kafesteki hayvan gibiydi. Evden çıkıyor, eve giriyor, yeniden bahçeye çıkıyordu. Dürbünl  tüfeği uzaktan bile bayağı korkutucu görünüyordu. Hollandalıya göstermek için kılıfından çıkardı.

Filip dürbünü yanına koydu. Bu k  k oyunun tehlikeli bir h le gelebileceğini anlamaya bağlamıştı. Ama ne yapmalıydı?

Klod ekmek almaya gitmişti. On beş dakika sonra geri geldiğinde çok heyecanlıydı.

– Evin önünden geçtim! Hollandalıların arabası ordaydı...

– Aaa, öyle mi, ya sonra?

– Sonra lastikleri makasımla patlattım! Böylece bir yere gidemeyecekler.

Filip dehşete düşmüştü:

– Sen çıldırdın mı? Kesinlikle çıldırmış olmalısın! Şimdi dikkatli olacaklar, birilerinin onların peşinde olduğundan kuşkulananacaklar.

– Sadece sana yardım etmek istemiştim.

Filip cevap vermedi. İini büyük bir endişe kaplamıştı. Bu nasıl bir felaket! Dn her şey normaldi oysa şimdi iř değişmişti.

Filip o gece uyumakta zorlandı. Ertesi gün kalktığında güneş çoktan yükselmişti. Klod ise çoktan okula gitmişti. Ona kk bir de not bırakmıştı:

“mit ediyorum artık kızgın değilsindir, Filu!”

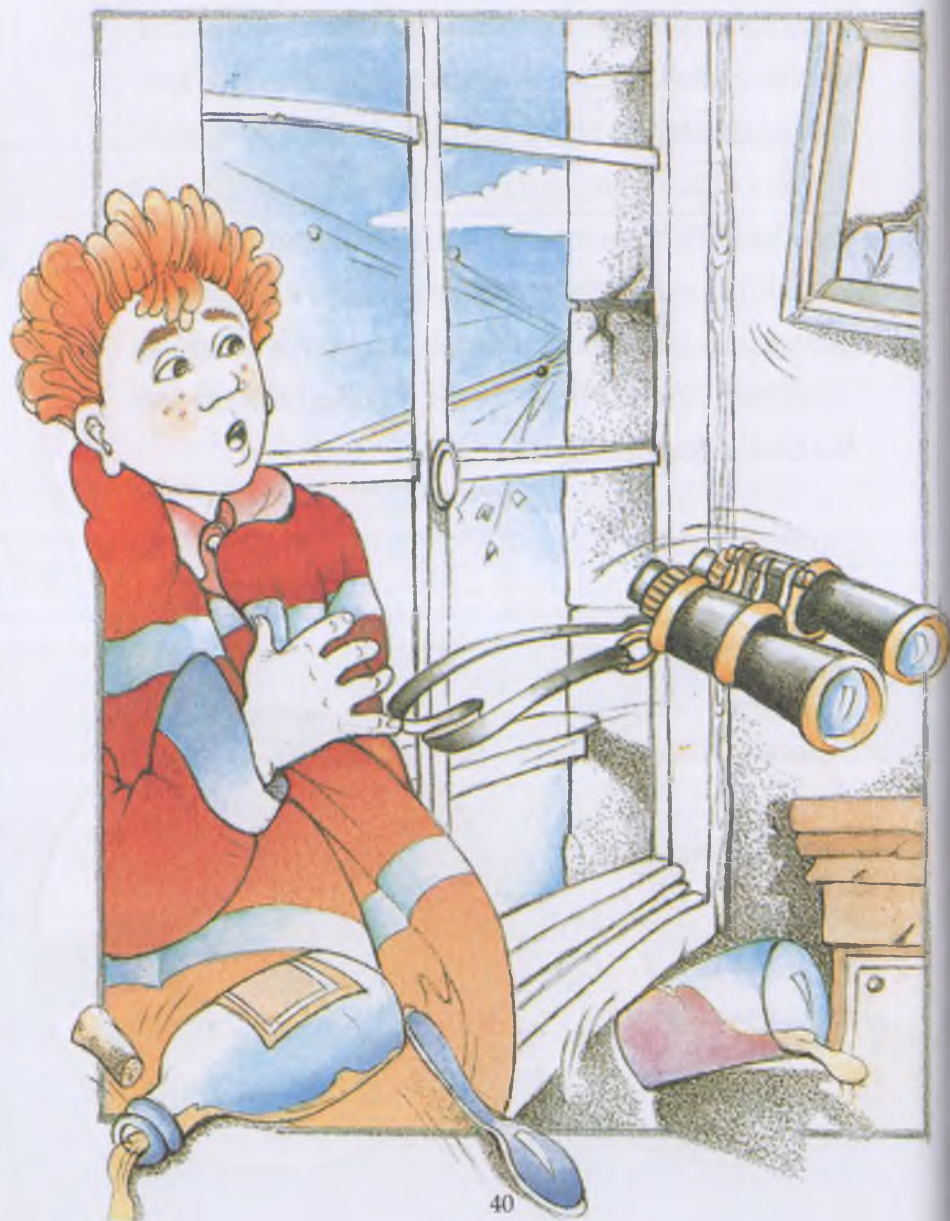
Elbette artık kızgın değildi. Ama temkinli

davranmaya, eve dürbünle bakmamaya karar verdi. Fakat sonra dayanamadı, son bir kez daha göz atacak ve bir daha asla bakmayacaktı. Yemin etti.

Hızla kahvesini içti, sonra odasına döndü. Dürbünü pencereye doğrulttuğu an gözleri yuvalarından fırladı. Karşıda, yara izli adam tüfeğinin dürbününden ona, Filip'e bakıyordu. Ve ona nişan almıştı.

Panik

Filip dehşete düştü. Geriye çekilirken evin duvarında sert bir kurşunun sektiğini duydu.

“Eyvah! Ateş ediyor! Onu ihbar edeceğimi zannediyor!”

– Hayır! Hayır! Hiçbir şey söylemeyeceğim, diye bağırdı.

Ama adamın onu duyamayacağını çok iyi biliyordu. Zaten duysa da ona asla inanmazdı.

“Haydi, soğukkanlı olmalıyım!” dedi kendi kendine. “Evden çıkmam gerekiyor. Hem de paniğe kapılmadan.”

Ama koştu, kaçma duygusu mantığından daha kuvvetliydi. Merdivenlerden aşağı indi. Bahçeyi kuyuya kadar geçti. Orada sendeledi, terliği ayağından çıktı. Dürbünü kuyunun

kenarına koydu, terliği giymek için diz ıktı. O an çok yakınında ikinci mermi sesini duydu. Dürbün. Mermi dürbünü vurdu! Dürbün kuyuya düştü!

Ama eğer Filip eğilmemiş olsaydı vurulacaktı... Öyle olsaydı kesin ölecekti.

“Tek bir çözüm var,” diye düşündü, “Jan-darmaya gitmek! Eğer başarabilirsem...”

Filip tam zamanında geriye döndü çünkü üçüncü mermi kuyunun kenarına çarptı. Sa-

ġanak altında mutfağı geçtikten sonra sokağa çıkan kapıyı açtı.

O gün köyde pazar kurulurdu. Filip kala-balığa karıştı. Zikzaklar çizerek tezghların arasından koşarken bir yandan da “İnsanların arasında ateş etmeye cesaret edemez” diye düşünüyordu.

Evet bu doğruydu. Haydut artık ateş etmi-yordu. Daha kötüsü: Filip bağırışları duyup arkasına baktığında Hollandalının köpeğinin

üzerine doğru geldiğini gördü. Köpeğin o uysal havası artık yoktu. Gözleri alevler saçıyor, sivri dişleri bıçak gibi parlıyordu. Üstelik hızlı koşuyordu, çok hızlı! Filip kendini karakoldan içeri zar zor atabildi. Arkasından hemen kapıyı kapattıktan sonra köpeğin çarpma sesini duydu.

Filip, Klod'la beraber, geri kalanı televizyondan izledi. Jandarma, Hollandalının evini kuşatmış, iki adam ve kadın, elleri havada dışarı çıkıyorlardı. Filip:

– Biliyor musun Klo, beni ihbar etmeye zorlayan onlar oldu. Bunlar başıma gelmeseydi...

asla yapmazdım. Şimdi on bin franklık ödülü de kabul etmek zorundayım: Babama yeni bir dürbün almam gerek, dedi.

Klod:

– Haklıydın Filu. Bir köyde de televizyonda olduğu gibi ilginç, korkunç şeyler gerçekleşebilirmiş.

Pierre Boileau & Thomas Narcejac

1906'da Paris'te doğan Pierre Boileau ve 1908'de Rochefort'da doğan Thomas Narcejac, 1948'de birlikte çalışmaya başlamışlardır. Büyük başarı elde etmiş olan ve birçoğunun filmi çekilen elli civarında romanları vardır. Louis Delluc Ödülü, Eleştirmen Ödülü, Kara Mizah Ödülü gibi çok sayıda ödül kazanmışlardır. Pierre Boileau 1989'da hayatını kaybetmiştir.

Annie-Claude Martin

Gençlere yönelik çok sayıda eseri resimleyen Annie-Claude Martin aynı zamanda resim öğretmenliği, tiyatro kostümleri ve dekor tasarımcılığı da yapmış, birçok sergiye katılmıştır. Resimlediği kitaplar Fransa'nın ileri gelen yayınevleri tarafından yayımlanmıştır.

Gizli Bahçe

Kanten, konsantre olmakta zorlandığı için arkadaşları Kloe ve Dilan'la beraber özel eğitim veren bir okula gidiyordu. Her perşembe, Sesil adındaki genç öğretmenleri, onlara resim çizmeyi öğretiyordu. Güzel bir günde, hep birlikte harika bir yer keşfettiler: Gizli bir bahçe. Kanten, Kloe ve Dilan, orda gördükleri gerçek hayvanları çizmekten ve orada olmaktan çok hoşlanırlar. Ne yazık ki kısa zamanda, bu üç çocuk kadar masum bu küçük cennet bahçesi yıkım tehdidiyle karşı karşıya kalır...

Çatıdaki Çocuk

1965 yılı. Portekizli küçük Albano öksüz kalır. Fransa'daki dayısıyla birlikte yaşamak için ülkesinden ayrılır. Aslında yaşatları gibi okula gitmek istese de dayısıyla birlikte çatılardaki kırık kiremitleri onarır. Keyif aldığı tek şeyse çatıya oturup şehri seyredenken hayaller kurmaktır. İşte onun hayatını değiştirecek tesadüf de yine bir çatıda gerçekleşir.

Takıma Alınmayan Çocuk

Mişel, pek iyi bir futbolcu değil ama arkadaşlar arasında yapılan maçlarda oynamaktan zevk alıyor. Okullar açıldığında muhakkak bir futbol kulübüne yazılacak! Ama büyük turnuvanın kadrosu ilan edildiği zaman onu kötü bir sürpriz bekliyor: Onu takıma almıyorlar! Mişel buna o kadar öfkeleniyor ki bir daha futbolun lafını bile duymak istemiyor!

Komik Hediye

Beş gün sonra Babalar Günü ve Meri Lu hâlâ babasına bir hediye bulamadı. Okulda yaptığı bez maymun bir felaket. Aklına başka fikirler geliyor ama onları da yapması çok zor. Kumbarası tamtakır. Yine de Meri Lu babasına şahane bir hediye vermeye kararlı. Şaşırtıcı, orijinal bir hediye olmalı bu. Asla unutamayacağı bir şey. Tam Meri Lu bir hediye karar kılmuş ki...

Koşamayan Kızılderi

Dakotalar kabilesinin küçük üyesi Ükte başkalarına benzemez. Herkes koşar, dans eder ve avlanırken o, bunları yapamaz. Çünkü topaldır. Çocuklar onunla alay ettikleri zaman o kadar mutsuz olur ki!.. Böyle anlarda, Ükte, çayirlara gider, orada en iyi dostlarıyla, hayvanlarla buluşur. Mutluluğun yolunu da yine hayvanlar sayesinde bulacaktır.

En İyi Arkadaşım

Gabriel, her gün saat altıda bisikletiyle Greguar'ın evinin önünden geçer. Greguar da onun yolunu gözler. Gözleri pırıl pırıl parlayan bu yaşlı amcayı çok sever. Adamcağız, kendine peynir ekmek almak için, günde bir kere evinden çıkmaktadır. Greguar, yaşlı amcayı dinlemekten çok keyif alır. Gabriel ona gençliğini anlatır. Ama Greguar asıl, Gabriel'in evindeki gemi maketlerini merak eder. Ne var ki annesi, yaşlı arkadaşının evine gitmesine izin vermez. Bu arkadaşlığın Greguar için ne kadar önemli olduğunu bir türlü anlamaz.

Pi'nin Hazinesi

Amsterdam, 1634. Pi ve ailesi son derece yoksul insanlardır. Pi, bir akşam, evine dönerken herkesin "deli adam" diye andığı birinin konağının önünden geçer. O sırada, kaçırmakta olan bir hırsızla burun buruna gelir. Hırsız, çaldıklarını Pi'nin önünde düşürür. Pi, düşenleri alır ama bunların soğandan başka bir şey olmadıklarını görünce hayal kırıklığına uğrar. Bir insan ne diye soğan çalar ki? Ama Pi'nin bilmediği bir şey vardır: Bunlar hiç de alelade soğanlar değildirler.

Sınav Korkusu

Meri Lu'nun korkunç bir öğretmeni ve ondan da korkunç bir sorunu var: Doğuştan akut haylazlık! Meri Lu, her şeyde sınıfın sonuncusu. Sonunda babası onu tehdit eder: Eğer sene sonu sınavlarında sınıfını geçmesi için gerekli ortalamayı tutturamazsa tatile götürmeyecekler onu! Neyse ki Meri Lu, hayal gücü kuvvetli bir kız. Bu deritten de kurtulmayı başaracak... mı acaba?

Üç Gün Yetmez!

Marina'nın anne ve babası, her yaz sepetli motosikletle seyahate çıkıyorlar ve yanlarına kızlarını da alıyorlar. Ama bu sene, Temmuz onlarla gelmeyecek. Marina'nın anne ve babası karar vermişler: Onun yerine Viktor gelecek. Viktor, küçük bir oğlan çocuğu ve gözleri görmüyor. Marina, tanımadığı ve üstelik görmeyen bir çocukla tam üç günü birlikte geçirecek! Ya sıkılırsam diye çok endişeleniyor. Acaba üç gün sonra fikrini değiştirmiş olacak mı?

